

LIBRIS | We know
books

PR. HARALAMBOS
PAPADOPOULOS

VIATA
,
FĂRĂ
RETETE

Traducere din limba greacă:
protopresbiter dr. Gabriel Mândrilă

editura
Σοφία

București

CUPRINS

Prolog.....	5
Despre acceptarea de sine.....	7
Noi și ceilalți.....	19
Cuvinte despre Dumnezeu.....	27
Lupta cu Dumnezeu.....	41
Cele mai importante relații ale vieții .	45
Greșelile fac parte din viața noastră ..	61
Să trăim ne e teamă, să murim ne îngrozește	65
Când iadul miroase a Rai.....	83
Conviețuirea cu traumele proprii ...	125
Oricât ar întârzia, zorile se vor arăta .	141
Maicii Domnului	153

DESPRE ACCEPTAREA DE SINE

Tot ceea ce pierd mă face să caut, ceea ce, prin traumă, îmi lipsește mă împinge spre căutare. Trauma cea mai adâncă deschide ușa creației. În cele din urmă, istoria ne este determinată de cele mai adânci pierderi.

Ți-am mai spus: niciodată să nu scoți masca aceluia călău care de ani îți măcelărește visele. Este cumplit să afli că tu ești cel ce ți-ai stricat viața. Cel mai obositor, cel mai sufocant om pe care l-am întâlnit în viața mea am fost eu însumi. Toți ceilalți au fost, pur și simplu, niște oglinzi.

Câte roluri poate suporta un om să joace? Câte „vieți” într-o viață care stăruie necurmat să ți-o trăiești pe a ta?

De cele mai multe ori în spatele frazei, pline de înflăcărare, „îmi lipsești...” nu se aude oare altceva, mult mai puternic și asurzitor de adevărat: „îmi lipsesc...”? Este cea mai chinuitoare lipsă să descoperi că-ți lipsești, că-ți lipsește însăși viața.

În efortul nostru de a deveni supraoameni, pierdem șansa de a rămâne oameni. „De multe ori nu e ușor să-ți asumi răspunderea privind visele tale. Mai ales atunci când știi că pentru a le împlini trebuie să lupți cu tine însuși și, mai mult, cu cele mai mari frici ale tale”.

Nu judeca cu asprime nici pe tine însuși, nici pe ceilalți. Nu ești desăvârșit, acceptă acest fapt. Dar nici semenul nu este – împacă-te și cu asta. Astăzi s-ar putea să greșești,

Însă mâine e posibil să înfăptuiești și să trăiești ceva foarte important și de seamă. Când cazi, încearcă să nu generalizezi: „Nu fac nimic cum trebuie... Niciodată n-o să izbutesc...”. Nu există o capcană mai primejdioasă. E, de fapt, un autogol în dauna valorii noastre omenești. Nu greșelile sunt cele ce ne caracterizează, ci viața, în ansamblul ei. Prin Hristos, toate se metamorfozează. Viața înseamnă schimbare necontenită. Nu ești statuie, ci râu ce curge în matca vieții.

Nimeni nu este rău; răniți suntem.

În efortul nostru plin de anxietate de a ne iubi, există primejdia de a deveni „ceialți”.

Te trezești și-ți simți trupul vătămat. Ca și cum n-ai fi dormit deloc în noaptea asta. Zorile te găsesc mai obosit decât în clipa în care te-ai așezat în pat. Și fiindcă mintea spune întotdeauna minciuni, Dumnezeu ne-a dat trupul ce nu știe să mintă, nici să

se prefacă, ci poartă un adevăr, anume că în noaptea asta am privegheat la căpătâiul spectacolului nevăzut al vieții.

Da, nu sunt perfect. Și, ca să-ți spun sincer, perfecțiunea mă lasă indiferent și rece. Am încetat de acum mulți ani să mai cred în virtuțile mele. Cred doar în iubirea nemărginită a lui Dumnezeu, oricât au încercat asupra viselor mele să mă convingă de contrariu. Totuși sunt și eu vinovat. Fiindcă, deși sunt pătit, n-am ajuns și priceput. Cu toate că am fost student, nu mi-am luat niciodată diploma. Încă n-am învățat și nu sunt în stare să-l deosebesc pe cel viclean de cel nevinovat. Cu toții îmi par la fel. Și la prima vedere nu disting pretutindeni decât nevinovăție. Chiar și pe cei pe care aș dori să-i vatăm, în adâncul meu îi iubesc. Piatra pe care o ridic o fac, în cele din urmă, pietriș pentru țărniș.

Încercând să ne mulțumim cu mai puțină hrană, poate că nu reușim decât să ne hrănim pletoric egoismul.

Știi care e cel mai cumplit martiriu?
Să te simți vinovat bucurându-te.

Da, *bullying*-ul este brutalitate și neomenie. Trebuie să-l alungăm de pe fața pământului. Dar să-ți mărturisesc ceva personal? Cel mai urât *bullying* pe care l-am trăit în viața mea a fost cel căruia m-am supus pe mine însumi ani la rând când, vinovat, mă biciuiam pentru fiecare vis și dorință.

De câte ori nu ne-am simțit singuri printre cei mulți? Și asta pentru că sufletul măsoară distanțele nu cu metrul, ci cu iubirea.

Cunosc foarte bine această melancolie a duminicii și, mai ales, a după-amiezii de duminică. O trăiește foarte multă lume. Multe suflete își lasă mâinile și buzele în amorțire, îndoindu-se din pricina unei vinovății dictate de eșecul de a fi fericiți „astăzi, într-o zi ca asta”.

Totuși de ce ar trebui să fim, pur și simplu, bucuroși sau fericiți numai într-o zi de duminică sau de altă sărbătoare? Bucuria e obligatorie? Are ore și date fixe? Să nu ne silim sinele în numele unei tendințe fasciste care vrea ca până și bucuria să fie programată și impusă! Să nu uităm că, dacă inima noastră nu va voi să trăiască și să dea culoare fiecărei zile, ore sau clipe, nici un orologiu și calendar nu vor putea s-o facă. Sufletul e cel ce alege și Dumnezeu e Cel Ce dă har.

Când ești judecat aspru și supărarea îți face inimă rea, să-ți amintești un lucru: nimeni nu va trăi viața în locul tău. Mai ales la durere și necaz sau pe cruce cu tine vor fi foarte puțini, unul sau chiar nici unul. Toți aceștia, care cârtesc cu ușurătate și îți condamnă opțiunile, când tu te chinuiai și îndurrai, erau la casele lor sau la serviciu, preocupați exclusiv de propria persoană. Și-au adus aminte de tine doar ca să te judece. În celelalte clipe ale vieții tale au fost asurzitor de absenți.

Gingășia, pentru cel ce o are, este o Cruce, iar pentru cei din jur, Înviere.

Încetează să le găsești scuze tuturor și să te acuzi doar pe tine însuși. Nu ești tu vinovat pentru toate. De înțelegere are nevoie și propria persoană.

Ca să-i suportăm pe ceilalți trebuie mai întâi să ne suportăm pe noi înșine.

Când nu mă simt bine, simt, într-un fel ciudat, că oamenii se interesează mai mult de mine. Astfel că în sinea mea ascunsă, bolnăvicioasă mă întreb: De ce să mă fac bine? Doar în „boala” mea primesc mai multe. Oare nu cumva boala este pentru unii mai familiară și confortantă?

Zâmbetul acesta de pe buze l-am plătit scump și n-o să las pe nimeni să mi-l ia.

Nu lăsa pe nimeni să pătrundă în viața ta și să-ți fure fără discernământ zâmbetul. Nimeni nu știe cât te-a costat să-l simți pe buzele tale tremurânde.

De câtă cruzime n-a trebuit să dai dovadă spre a-ți ascunde sensibilitatea de necrezut!

Frica are nevoie de îmbrățișare. E parte din noi ce n-a cunoscut iubire și urlă.

Ani întregi vei căuta un erou care să te izbăvească, până în clipa în care – după încercări cumplite și necruțătoare – erou al tău îți vei deveni tu însuși.

Pe trupul acesta, pe care îl tratezi ca pe o groapă de gunoi, aruncând în el toate mizeriile pe care le găsești, să înveți să-l respecti și, cu precădere, să-l ascuți. Fiindcă, atunci când toți ceilalți îți vor spune minciuni, încercând să te amăgească în ce privește

nevoile sufletului tău, el îți va striga din mijlocul durerilor și al bolilor ceva ce tu ai uitat sau nu ți-ai amintit să faci: să fii tu însuși.

Încetează să cauți să-ți fie recunoscută valoarea de oameni nepotriviți. Valoarea ți-e cunoscută doar de Dumnezeu și de cei ce te-au iubit cu adevărat.

Oricâte greutateți ne-ar pune viața în față, oricât de urât s-ar purta oamenii cu noi, un lucru să nu îngăduim să se întâmple: să ne pierdem pe noi înșine, deformându-ne caracterul. Înfrângerea nu înseamnă să pierzi în favoarea celorlalți, ci să-ți pierzi sinele.

Ai fost întotdeauna „băiat bun”, prezent pentru toți, când au avut nevoie de tine, când te-au chemat, la orice oră și pentru oricât timp. Când au căzut, i-ai ridicat, când au păcătuit, i-ai acoperit, când te-au ignorat, le-ai găsit scuze, când te-au renegat, i-ai iertat. Le-ai fost tuturor alături, dând,

totuși, uitării pe cineva: pe tine însuși. De aceea și sinele tău s-a răzbunat pe tine, hrănindu-se din carnea ta. Fiindcă ai uitat ceva foarte important, anume că de același respect, de aceeași iubire, pe care tu le-ai arătat celorlalți, are nevoie și sinele tău. Dar tu nu ți l-ai iubit niciodată, chiar dacă el ți-a cerut-o într-o mie de chipuri.

Să nu te sperie schimbările și diferitele etape prin care treci în viață. Încearcă să fii tu însuși și, pe cât cu putință, autentic, în orice stare te-ai afla. La bucurie, la tristețe, în virtute și în cădere, în râs și în lacrimă, acolo unde-L simți pe Dumnezeu „vorbindu-ți”, acolo unde te sfărâmi din pricina „absenței” Lui. Să nu-ți fie teamă să treci prin toate etapele unei vieți adevărate. Mai bine durerea unei vieți autentice decât să te ascunzi prin locuri urât-mirositoare. Numai cel ce a îngenunchat, s-a prăbușit, s-a speriat și a cârtit mult a ajuns într-o bună zi la adevărata slăvire a lui Dumnezeu. Fiindcă harul Lui își află odihnă în sinceritatea noastră sufletească. În măruntaiele noastre cinstite înflorește Raiul.